

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

I. Quid Leo X. Pontifex in his turbarum initiis fecerit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

- II. *Dominicani Lutherum undique oppugnant, qui non minus acriter sese defendere conatur.*
 III. *Non in hoc tantum, sed aliis etiam articulis Lutherus erroris accusatur, & aliarum rerum insimulatur.*
 IV. *Lutherus Romam citatus, coram Pontificis in Germania Legato se sistit.*
 V. *Recantat simul & periurium committit.*
 VI. *Obsequio & conuentioni perditur.*

I. **N**ON sine causa Gordianus iunior Imperator dicere solebat, infelices esse, qui Imperij sceptrum tenerent, eo potissimum quod *verum raro audirent*. Et certe ita est. Sed meo iudicio, id multo magis de ijs dici potest, quibus clauus S. Petri & animarum imperium est conceditum; nisi eis assistentia Spiritus Sancti præberet aliud robur, nam ob locorum per orbem totum distantiam à Româ, eis veritas posset occultari commodius, quam Imperatoribus minus late regnantibus, ac sæpe aliter quam sese habent res narrari. Et quid mirum? quum utriusque alienis oculis & auribus videre & audire cogantur: pluresque circa eosdem sint, qui ob priuatam utilitatem, publicam prodere nihil pensi habent. Id certe omni tempore experientia docuit in facti quæstione posse errari, etiam apud S. Sedem & forte etiam talis error Facti tempore Leonis X. PP. accidit, tunc quum Christiana Respublica vitium tacere ac diffindi, ut ita dicam, cœpit. Is enim ut mitis ingenij erat Princeps, ita facilis erat ad credendum, graue illud quod sustinebat onus pro aliqua parte de suis humeris in alienos sæpe transferens. Et ut natura erat quietis amans, ita lubenter omnia quæ molestiam aliquam parere possent à se in alios reijciebat. Ex quo factum esse potuit, ut de tantis quæ in Germania exortæ erant turbis quoad omnes circumstantias parum ex fide edoctus, vni fortasse parti aures præberet: quæ quotidie seditiosis Lutheri propositionibus feriebantur, tacita interim vera huius sanctæ contentionis origine, quæ erat, in famis illorum sacrilegorum auaritia, qui & Ecclesiæ thesaurum, & honorem Dei in terris Vicarij, cui ille distribuendus commissus est, tam turpiter prostituiebant. Fama quoque erat, falsa fortassis, Magdalenam Medicæam Pontificis fore rem, partem habuisse pecuniæ, quæ indulgentiarum forsicciosum de Iesu Christi ouium vellerebus derondebatur: cuius collidendæ cura, ut nonnulli scribunt historijs, Episcopo Arembaldensi,

ad eiusmodi munus apto homini, fuit demandata: quod ille auare nimis exercuit, tanto maiori omnium indignatione, quod ad explendas feminæ cupiditates sacram pecuniam interuerti viderent. Verum de tali errore, non Iuris sed Facti ego sententiam ferre non ausim, cum probare eum non possim. Suspiciones ipsas refero quæ læpe ipsæmet falluntur. Sed & id quod Lutherus initio promiserat, suppressum fuit, nimirum se Ecclesiæ capitis, id est Pontificis, quem pro Dei in terris Vicario agnoscat, iudicio acquirere paratum. Nisi fortasse hæc ipsa Lutheri humilitas merum fuerit figmentum & tergiuersario, uti Caspar Vitenbergius (a) ex ipsiusmet Lutheri Vertumni verbis & actis ostendit, nam cum Silvester Prieras, dialogo quodam sub initio Anno 1518. oppugnasset Theles Lutheri & Lutherus abrogata autoritate D. Thomæ, & Scholasticorum autoritate ad solas sacras scripturas prouocauit, & pontificia Decreta se astrixit, in qua te gradum primum Apostoliæ manifestum fixit, paulo post ipsa etiam Pontificum Decreta convulsurus, ut videbimus. Cum etiam publica fama Lutherum crimine hæresios notaret passim, metu adactus Analysim Thesum suarum scripsit prolixam (b) ad abluendam maculam suam, quam Episcopo loci, Hieronymi Brandeburgensis scilicet, censuræ submisit (c) Eandem quæ ad Stauitium Generalem Vicarium Ordinis sui misit eum Epistola rogans ut ad detergendam suspicionem hæresios à se, eam Leoni X. Papæ transmitteret, ad quem in Præfatione ait: *Beatissime pater, prostratum me pedibus B. T. Offero, cum omnibus qua sum & habeo. Viuisca, occide, voca, reuoca, approba, reproba, ut placuerit. Vocem tuam vocem Christi in te præsentis & loquentis agnoscam. Si mortem merui, mori non recusabo.* Et ibid. *Protestor, ait, me prorsus nihil dicere aut tenere velle, nisi quod In & Ex Sac. Literis, deinde Ecclesiasticis Patribus, ac Decretalibus Pontificijs habetur & haberi potest.* (d) Et in alia epistola quæ itidem in I. eius Operum Tomo reperitur, sic scribit: *Coram Deo & omnibus creaturis protestor, me nec velle nec voluisse unquam Ecclesiæ Romanæ e jusque Pastoris auctoritatem conuellere. Confiteor hanc Ecclesiam esse supra omnia quæ sunt in cælo & in terra, vno IESU CHRISTO excepto.*

Sed
 a *In vita Lutheri cap. 2. & 3.* b *Tom. 1. operum Luth. Ienensium fol. 52. & Tomo 9. V. Vittebergens. fol. 19.* c *Ibid. seqq. paginæ.* d *Vide Tom. 9. pag. 21. & Tom. 1. Ienens. pag. 56. Cochleum fol. 11.*

Sed ut Pammachius, testante Hieronymo, ad Damasum Papam dicebat: *Fac me Pontificem Romanum, & Christianus ero:* sic Lutherus illud dubenter, credo, dixisset: *Facite me Cardinalem, & ero Papista.* Idem quippe Lutherus eodem plane Anno & mense fere scribere ausus fuit Tom. 9 VVit. fol. 23. & Tom. 1. en. pag. 58. & 60. longe aliter: nimirum sic: *Si Roma sic sentitur & docetur, nempe aliter quam Lutherus, Scientibus Pontifice & Cardinalibus, quod non spero, libere pronuntio hu scriptis, Antichristum illum verum sedere in templo Dei & regnare in Babylone illa purpurata Roma; & curiam Romanam esse Synagogam Sathanae: & paulo post, si sic Roma credit, beata Gracia, beata Bohemia, beati omnes qui sese ab illa separarunt, & de medio illius Babylonis exierunt: Dammati vero omnes, qui ei communicauerunt, &c. & post pauca; Nunc vale infelix, perditam & blasphemam Roma &c.* Extant hæc etiam Tom. 1. Latin. operum Lutheri. pag. 170. qui in altera Epistola tunc data multo apertius classicum Martis canit aduersus Romanos, ista scribens: *Mihi videtur, si sic pergat furor Romanistarum, nullum reliquum esse remedium, quam ut Imp. Reges & Principes vi & armis accincti aggrediantur has pestes orbis terrarum, remque iam non verbis, sed ferro decernant.* Et paulo post: *si fures furca, si latrones gladio, si hæreticos igne plectimus, cur non magis hos Magistros perditionis hos Cardinales, hos Papas, & totam istam Romanam Sodoma Colluuiem, quæ Ecclesiam Dei sine fine corrumpit omnibus armis impetimus & MANVS NOSTRAS IN SANGVINE ISTORVM LAVAVS? Hæc omnia, iste ad pedes B. Leonis Papæ X. prostratus humilis monachus: ut mirum non sit, multos ignaros omnium eius scriptorum & actorum, inspecta solum particula aliqua, mirifice condolere Lutheri, tanquam non bene intellecto, vel non audito. Nouerat ille tempori & loco seruire, ut patet vel ex dictis his paucis. Porro ex Augustanis Comitibus Imp. Maximilianus Leonem Pontificem mouit de turbis per Lutherum excitatis, uti prouideret. Ille 7 Augusti literas citationis Lutheri intra 60. dies Romam, edidit, quæ VVittebergam perlata trepidationem causerunt ad tempus, Lutheri omnia circumspiciante, qui demum id Consilij inijt, ut per vniuersitatis VVittebergensis Professores effugium reperiret, quod & inuenit. Itaque & hi & Fredericus Elector Saxonie, intercesserunt literis Romam datis, laudando doctrinam excusandoque innocentiam Lutheri, ut is non Romæ, sed in Germania audiretur, (a) quod Pontifex gratiam*

faciens Electori indulse, & Cardinali Caietano Thomæ de Vio, tunc apud Casarem Maximilianum Legato sedis Apostolicæ commisit, ut is Lutherum Augustam euocatum sine strepitu iudicij in viam reuocaret, quod idem ierjo & diligenter egit, cthi spe sua sit frustratus, Luthero & suis Cardinalem eludentibus.

II. Ea iudificatio ut clarius perspiciatur ab initio repetendum est, quod quidam Dominicanus seu Iacobita, Syluester Prieras nomine, (celebris Theologus, qui Summam illam ab se Syluestrianam denominatam composuit, actum Papalis Palatii Magisterio fugebatur) Luthero sese opposuit: quumque abulsa à Luthero notatos nec celare nec excusare posset, multa de Pontificis auctoritate disputauit, quam supra Concilia, adeoque omnem in terris potestatem eleuabat. Quemadmodum vero hic S. Sedem ad cælum vsque scriptis suis extulerat; ita Lutherus eandem contrarijs assertionibus ad infernum vsque deprimere studebat, dicens inter alia: *Si vera sint quæ à Siluestro asseruerentur, Romam non S. Petri, sed Antichristi esse sedem, &c.* Mox alius Dominicanus prodijt, Iacobus Hochstratanus nomine, ad dira supplicia Lutherum deposcens. Nec Tecelius interim quiescebat, à quo primum cum Luthero certamen erat susceptum: sic ut Dominicanus gloriam profligati ac deuicti Lutheri vindicare sibi voluisse, videantur, forte Pontificij Legati, qui Dominicanus fuerat, auctoritate & fauore præcipuo confisi: illaque etiam Indulgentias prædicandi inuidia atque æmulatio nondum placuisse extincta. E contra à Luthero plerique ex Augustinianorum ordine stabant: quorum multi postea desertis Monasterijs, Luthero sese associantes, sibi ipsi exitium, & religioni multa damna procurarunt. Nō multo post alij quoque Theologi huic se certamini immiscuerunt: inter quos Bccius fuit, vir magni nominis & exquisitæ doctrinæ viri & Emserus & Cochleus. Lutherus vbi se à tot tantisque viris pressum vndique vidit, tamquam fera belitia è latebris protracta, faciem opposuit, ut missum se faceret clamans. Id si minus impetraret, cum Iunone apud Virgilium protestabatur: *Flectere si nequeo superos, Acheronta mouebo.* Ego, aiebat, si persequi me non cessabitis, egregie me vlciscar. Sed in tanta profecto est ita vindictam de alio sumere ut & ipse percas potius quam

F

quam

a. Idem fol. 15. AÆ. Luth.